

Határtalanul 2019.

Tanulmányi kirándulás középiskolásoknak

HATÁRTALANUL!

Nagy várakozással tekintettünk a délvidéki utazás elé, hiszen egy csodálatos külső-magyarországi területen tehattünk kirándulást.

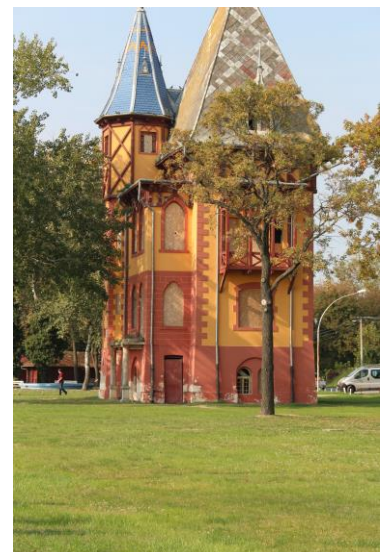
A buszon egy keresztretjvény játékos segítségével felidézttük, hogy milyen sok történelmi és irodalmi személyiség, művész és sportoló született a Délvidéken. Filmekkel, zenével is hangolódtunk.

Első jelentős megállónk Palicson volt.

Itt találkoztunk honismereti vezetőnkkel, Faragó Zoltánnal, aki három napon át tartalmasan és színesen mutatta be a Délvidék történelmét, kultúráját, művészetét és a vajdasági emberek életét, gondjait, gondolatait. Ragyogó napsütésben tettünk egy sétát a tó partján, és elszavaltuk a tóhoz kötődő egyik ismert és fontos verset: Vajda János Nádas tavon című alkotását. Megtekintettük a víztornyot, a csodálatos eklektikus épületet, a Lujza Villát, és a Bagolyvár épülete mellett pedig megemlékeztünk a világ első modern kori "olimpiai falujáról", illetve Vermes Lajos szobra mellett felidézttük munkásságát. Magyar szalagot helyeztünk el Vermes Lajos, a Palicsi Olimpiai Játékok szervezőjének szobránál.

Palics után Szabadka következett, ahol tartalmas városnéző sétát tettünk. Megtekintettük a Raichle-palotát, a Raichle-parkot, a Népszínház épületét, a Nemzeti Kaszinó és a Városháza épületét, valamint a zsinagógát. A Városháza szecessziós épületét nem csupán kívülről, hanem belülről is megnéztük.

A városházi séta egyik fontos pontjaként az ülésterembe is bemehettünk, és megcsodálhattuk a pazar vitrázsablakokat, a magyar történelem és művészettörténet jeles emlékeit.

Megemlékeztünk Csáth Géza szülőházánál a Nyugat első nemzedékének jeles alakjáról.

A Városi Gimnázium épületével szemben, Kosztolányi szobránál (pontosabban szobrainál) verssel idéztük fel a nagy magyar költő

Szabadkához is kötődő munkásságát, és koszorúztunk is. A szabadkai Kosztolányi Dezső Tehetséggondozó Gimnázium diákjai épp velünk párhuzamosan emlékeztek a költőre, illetve

azt ünnepelték, hogy emlékszoba nyílt az iskolában.

Nagy örömünkre meghívóztak zenés irodalmi műsorukra, és az emlékszobát, valamint a gimnáziumot is megtekinthettük a helyi diákok vezetésével. A véletlenül jött találkozási és beszélgetési lehetőség különös élmény volt számunkra.

Szabadkán még egy fontos állomásunk volt: a délvidéki mérszárlás áldozatai előtt tisztelegtünk. A Zentai úti temető eldugott zugában helyezték el a törött szárnyú turul szobrát, mely a magyar történelem

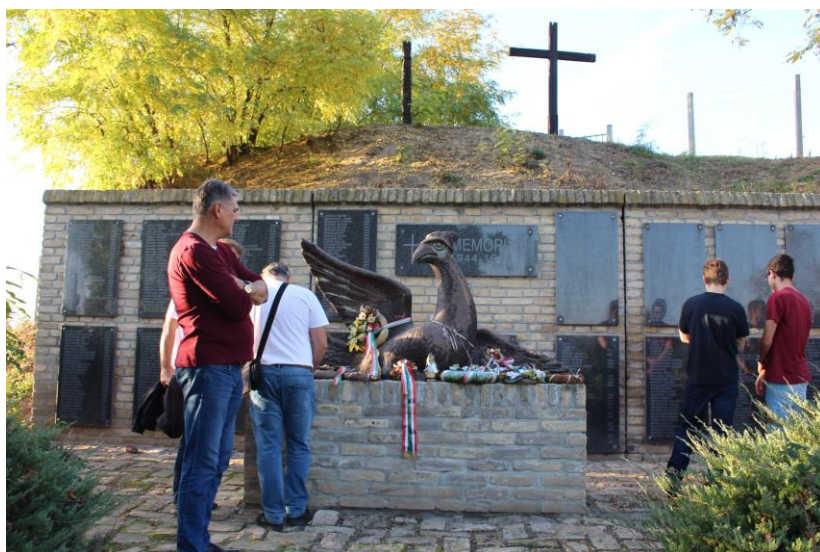

egyik legelképesztőbb borzalmának, az 1944-45-ös délvidéki népirtásnak állít emléket.

A szobornál koszorúztunk, Bogdán József versével és a rettenetes történelmi

esemény megdöbbentő részleteinek felolvasásával emlékeztünk. Elénekeltek a Himnuszt, s az azt követő

percben szinte vágni lehetett a csendet, mindenkit megérintettek az elhangzottak.

Szabadka után szálláshelyünkre, Tóthfaluba utaztunk, ahol fogadóink a helyi Nyers István Akadémia képviselői voltak. Remek hangulatú beszélgetéssel, közös énekléssel zártuk a napot. Külön élményt jelentett, hogy szállásaink többnyire családoknál voltak, így a helyiekkel többet beszélgethettünk, élvezhettük a vendégszeretetüket.

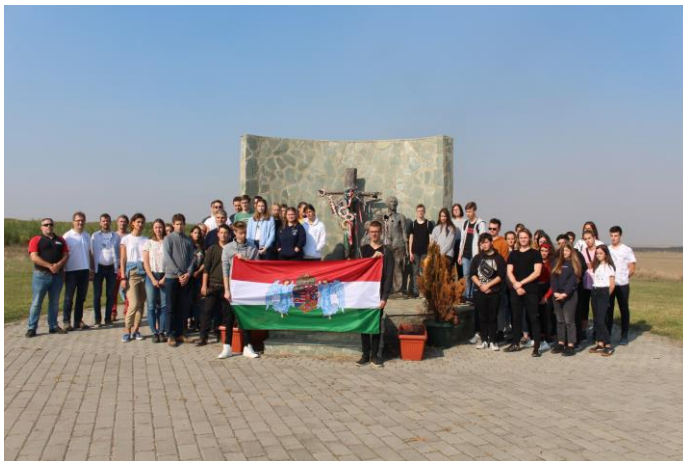
Másnap, a reggeli után, reggeli testedzés gyanánt Péterrévére utaztunk, ahol átkeltünk a Tiszán, mégpedig kézi erővel hajtott komppal. Különleges élmény volt, hogy nem csupán saját csoportunkat, hanem az éppen szállítandó traktorokat, mezőgazdasági gépeket is mi "húztuk át" a bánáti részre. Péterréve után Óbecse következett, itt megcsodálhattuk a Ferenc-szatorna zsilipjét, melyet Gustave Eiffel tervezett. Óbecsén

ellátogattunk még a Than Emlékházhoz, ahol megemlékeztünk a Than-fivérek sokszínű munkásságáról, és az interaktív park játékaival segítségével izgalmas és látványos módon pillanthatunk be a fizika és a természet törvényszerűségeibe.

Következő fontos állomásunk az araci pusztatemplom volt, mely a Vajdaság egyik legrégebbi építészeti emléke. Ritka élmény volt látni a múlt egy kis darabját, a román - korai gótikus templom romjait.

A szabadkai temetőben már megemlékeztünk a délvidéki mészárlás három gócpontjáról: Csúrogról, Zsablyáról és Mozsorról, és Csúrogra ezen a napon el is látogattunk.

Vezetőnk a helyi eseményeket a Teleki Júliát és édesapját ábrázoló szobor mellett idézte fel, verset olvasott fel, majd az újabb nagy csendben elkezdte a Himnuszt. Szomorú, mégis lélekemelő pillanatok voltak ezek.

Csúrog után Nagybecskerek következett, ahol volt szerencsénk megkóstolni a helyiek ételspecialitását, a pljeskavicát. A „hamburgerezés” után városnéző séta következett, melynek keretében megemlékeztünk Nagybecskerek neves szülöttjéről, az aradi vértanú Lázár Vilmosról.

A nagybecskereki sétát követően visszatértünk Tóthfaluba, ahol a finom vacsorát követően közös játékkal, beszélgetéssel, énekléssel zártuk az élményekben rendkívül gazdag napot.

A kirándulás záró napját a reggeli után szentmisével folytattuk. A szentmise után a templommal szemközti téren, a turul szobor szárnyai alatt tartottuk fogadóinkkal együtt az 1956-os megemlékező

műsorunkat, melyben történelmi és irodalmi betétekkel idéztük fel a forradalmi eseményeket.

A megemlékezést követően a település fő látnivalóit tekintettük meg, melyek közül kiemelendő a tájház, ahol megismerkedhettünk a múlt használati tárgyival, mezőgazdasági gépekkel, a mindennapi élet kellékeivel, saját szemünkkel láthattuk, hogy milyen lehetett egy délvidéki parasztház több évtizeddel vagy akár évszázaddal ezelőtt, de a helyi vezető, Rózsa néni még a cirokseprű készítésének rejtelseibe is beavatott. Jó volt látni, hogy milyen lelkesen, hozzáértéssel és szeretettel fogadják a betérőt, hogy mennyire fontosnak tartják, hogy őseik örökségét a következő generáció is megismerhesse.

Délvidéki kirándulásunk utolsó állomása Zenta városa volt. A Tisza partján tettünk egy „történelmi sétát”: az 1944-es zentai mészárlás emlékművénél, majd az 1697-es zentai csata emlékhelyén koszorúztunk.

A gyönyörű Tisza-part természeti környezetének megtekintése után városnézés következett, melynek egyik legfontosabb pontja Zenta

egyik legimpozánsabb épülete, a városháza volt, amelynek előterében a zentai csata emléktáblái idézik a történelmi esemény legfontosabb pillanatait. A városházát belülről is megtekintettük, szakszerű vezetéssel ismerhettük meg az épület és egyben a város történetét, valamint felmehettünk a zentai csata emléktornyaiba is, ahonnan pazar panoráma tárult szemeink elé. Megkóstoltuk a

helyi ételspecialitásnak is tekinthető lepény többféle ízvariációit, és ezután indultunk hazafelé.

A buszon játékkal: az elmúlt napok információit tartalmazó totóval, majd versírással és azok előadásával múltattuk az időt, és összegeztük az élményeket, melyekből bőséggel volt délvidéki utunk során. Új ismeretek és ismeretségek, a történelmi és irodalmi események „testközelből” való átélése, a múlt dicsősége és szomorúsága, a megható és vidám pillanatok együttese: ez mind-mind a mi Délvidékünk. És persze a felismerés, mely a legfontosabb: mi egy vérből valók vagyunk.

Nagyszerű, élményekben és érzelmekben gazdag kiránduláson vehettünk részt, köszönet a Határtalanul! programnak a támogatásért.